

„Остави ме на мира, искамъ да изследвамъ тая звездоподобна фигура отъ червенъ снѣгъ“. Тогава именно се случи нещастieto!..

На това мѣсто разказвачътъ се спрѣлъ. Дотогава той каточе разправялъ наученъ наизустъ урокъ. Гласътъ му, тихъ и спокоенъ въ началото, започналъ да трепери и се прекъсналъ.

„Продължавайте“, — казалъ издирвачътъ съ строгъ, настойчивъ гласъ.

Улрихъ сложилъ ржка на облѣното си въ потъ чело и като направилъ страшно усилие надъ себе си, продължилъ:

— Трѣбва да е имало нѣкакъвъ мостъ отъ новъ ледъ... Чухъ изпрѣщаване, викъ... и не видѣхъ вече никого...

Издирвачътъ попиталъ: Нима не бѣхте свързани съ господина Шухмана? Какъ можахте да бждете тъй непредпазливъ, вие, такъвъ опитенъ планински водачъ?

Улрихъ се посмутилъ, но скоро прошепналъ:

— Той не иска.

Събранитѣ водачи се размърдали и почнали да мжмратъ съ гнѣвъ.

Улрихъ още по-смутенъ, се обърналъ къмъ тѣхъ. Гласътъ му пакъ затрепералъ.

— Вие поне знаете, — казалъ той, какъ ставатъ тия работи!... Когато се приближихъ до господина Шухмана, за да го свържа съ вжжето, той ме отблъсна ей тъй (показва съ лакътя си), казвайки ми: „не ми досаждай съ глупоститѣ си!...“ Какво бихте направили вие на мое мѣсто?... Водачътъ нѣма воля, а само изпълнява!

Новъ шумъ, нови мърмрания и неодобрения се чули въ отговоръ на тия думи.